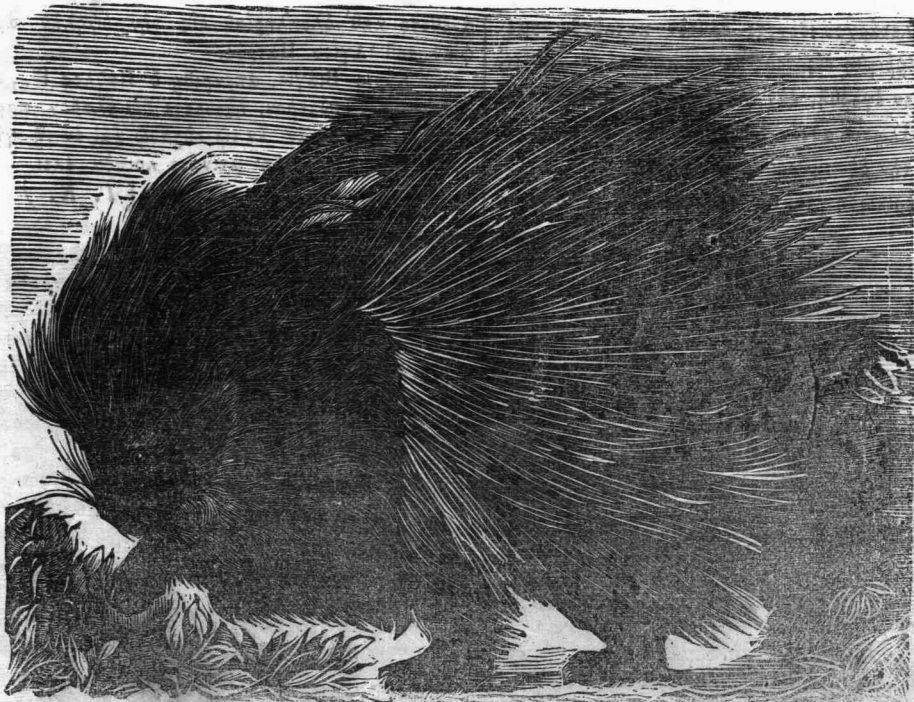

Ο ΥΣΤΡΙΓΞ.

—ο—

Ὁ ὕστριγξ (porc-épic) ἀναγομένος εἰς τὴν τὰ ξιν τῶν τρωγῶν (rongeurs), ἔχει, ὥς καὶ ὁ Κάστωρ, μεγίστους καὶ ἰσχυροτάτους τομῆς, δι' ὧν δύναται νὰ κόψῃ καὶ αὐτὰ τὰ σκληρότερα δένδρα· τὸ σῶμά του εἶνε κακαλυμμένον μὲ ἀκάνθας ἐχούσας ἐνίοτε πλέον ἐνὸς ποδὸς μῆκος· εἰς δὲ τὸν αὐχένα, τοὺς ὤμους, τὸ στῆθος καὶ τὴν κοιλίαν, αἱ ἀκανθαὶ αὐταὶ εἶνε πολὺ μικραὶ, λεπταὶ καὶ φαίνονται μόνον κεχρωματισμέναι, ἐνῶ εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη εἶνε λευκο μέλαινα. Εἰς τὸν αὐχένα εὐρίσκονται τρίχες καὶ ἀκανθαὶ μακρόταται καὶ ἀποτελοῦσαι εἶδος λόφου, ἔχοντος ἐνίοτε πλέον τοῦ ἐνὸς ποδὸς μῆκος. Διὰ δὲ τῶν μακρῶν καὶ ἰσχυρῶν δυνάμεων του, δύναται καὶ αὐτὴν τὴν σκληροτέραν γῆν νὰ κοιλάνῃ μετ' εὐκολίας· ἡ δὲ εὐρά του καθίσταται ἀόρατος, ὥς ἐκ τῶν πολλῶν λευκῶν καὶ κοίλων καλάμων, οἵτινες τὴν περικυκλοῦσι.

Ὁ ὕστριγξ εὐρίσκεται συνήθως εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἰταλίαν· ἐπίσης εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' ὄχι τόσο κοινῶς. Ἡ συνήθης τροφή του συνίσταται εἰς ῥίζας, θλαστοὺς καὶ ἀγρίους καρπούς. Εὐκόλως ἤθελε τῷ εἶσθαι νὰ καταστρέφῃ ἀπειρα δένδρα διὰ νὰ εὕρῃ κατοικίαν· ἀλλὰ δὲν πράττει οὕτω· διότι διὰ τῶν μακρῶν δυνάμεων του, κατασκευάζει ὑπόγειον φωλεάν, μακρὰν τῶν κατοικουμένων τόπων, εἰς ἣν διδοὶ πολλὰς διεξόδους καὶ μένει ὅλην τὴν ἡμέραν κεκρυμμένος, μόνον δὲ τὸ ἐσπέρας ἐξέρχόμενος. Ὅταν ᾖ ἐργισμένος ἢ πεφοβισμένος, ἀνορθώνει θλας τὰς ἀκάνθας του, τὰς ὁποίας, ἐνδομίζον πρότερον, ὅτι ἔρριπτε κατὰ τῶν ἐχθρῶν του. Ὅταν ἀπειλεῖται ἐγγύθεν, ὁρμᾷ κατὰ τῶν ἀντιπάλων του ἐπὶ πόδας προσπαθὼν νὰ διαφυλάξῃ τὴν γυνῆν ὑπερασπίσεως κεφαλὴν του καὶ ἐπιφέρων ἐνίοτε διὰ τῶν ἀκρων τῶν ἀκανθῶν του πληγὰς κακιστάτας.

Φύλοξ τις τοῦ θηριοτροφείου τοῦ Μουσείου τῆς φυσικῆς ἱστορίας τῶν Παρισίων ἠθέλησεν, ὥστε ὁ ὕστριγξ

νὰ διέλθῃ εἰς κλωδίον τι πλησίον τοῦ ὄγκου του· διὰ νὰ προσφυλαχθῇ δὲ ἀπὸ τὰς ἀκάνθας του ὠπλίσθη μὲ σάνιδα· ἀλλὰ τὸ ζῶον δὲν ἠθέλησε νὰ διαβῇ· ταραχθὲν δὲ καὶ κτυπήσαν, ὥς οἱ λαγιδεῖς, τὸν πόδα ἐπὶ τῆς γῆς, ὥρμησε κατὰ τοῦ φύλακος, ὅστις εὐτυχῶς προσφυλάχθη διὰ τοῦ μέσου, τὸ ὁποῖον εἶχε προνοήσει, αἱ ἀκανθαὶ δὲ τοῦ ζώου διαπέρασαν πλέον τοῦ δακτύλου τῆς σάνιδας.

Ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, τὰ ζῶα ταῦτα ἀποκοιμῶνται ὥς οἱ ὄρειοι μῦς (marmottes) ἀλλ' ἐγείρονται· εὐκόλως αὐτῶν καὶ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἔαρος ἐξέρχονται τῆς ὑπογείου φωλεας τῶν. — Πολὺν χρόνον ὑπῆρχον εἰς τὸν βοτανικὸν κήπον τῶν Παρισίων ὕστριγγες ζῶντες, οἵτινες τὴν μὲν ἡμέραν ἀπεσύροντο εἰς τὸ σκοτεινότερον μέρος τοῦ κλωδίου τῶν περὶ τὸ ἐσπέρας ὅμως ἐξήρχοντο καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐπαριπάουν. Τὸν δὲ χειμῶνα δὲν ἐκοιμῶντο, ἀλλ' ἔτρωγον πολὺ ὀλιγώτερον. Ε. Ι. Σ.

ΙΣΧΙΑ.

Ἡ νῆσος Ἰσχία εἶναι ἐν τῶν θαυμάτων τοῦ κόλπου ἐκείνου τῆς Νεαπόλεως, τοῦ τοσοῦτον γνωστοῦ, περηνώμευ, τοῦ πάντοτε τὸν ἐνθουσιασμέν τῶν ποιητῶν διεγείροντος, καὶ πάντοτε ὑπὸ αὐρῶς ξένων πληρουμένου.

Ὁ κόλπος οὗτος, ὁ τοσοῦτον ἀναμνήσεων γόνιμος καὶ τοσοῦτον φυσικῶν καλλωνῶν καὶ καλλιτεχνικῶν μνημείων μετὰς, διατρέχεται συνήθως εἰς δύο ἡμέρας ὑπὸ τῶν περηγητῶν, ἐπιζητούντων ἐντυπώσεις μᾶλλον ἢ ἐμπνεύσεις καὶ ἀντικείμενα σπουδῆς.

Ἡ πρώτη ἡμέρα ἀφιεροῦται εἰς τὴν ἐπίσκεψιν ὅλου τοῦ ανατολικοῦ μέρους, τοῦ ἐκ Νεαπόλεως μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Σορρέντης ἐκτεινομένου, καὶ ἀναπτύσσοντος, εἰς διάστημα λευγῶν τινῶν, πλείοτε

θαύματα, παρ' ὅσα περιέχει· ὅλη ἡ Ἰταλία, καί, ἔως, ἡ Εὐρώπη αὐτὴ δόλοκληρος· τὸ Ἡράκλειον δηλαδὴ, τὴν Πομπήϊαν, τὸ Βασούδιον, τὴν πεδιάδα τῆς Σορβέντης, τὴν, Σορβέντην, τὴν πατρίδα τοῦ Τάσσου, τοὺς σκοπέλους τῶν Σηρεϊνῶν, τὴν Κάπρην καὶ τὸ σπῆλαιόν της, τὸ ἐκ λαζουρείου λίθου· τὴν Κάπρην, τὴν ἀρχαίαν Καπρέαν, πλήρη ἐστὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Τιβέρεως.

Ἡ δευτέρα ἡμέρα διαδέχεται τὴν προτεραίαν. Κατὰ ταύτην παραδίδεται τις εἰς ἀναμνήσεις ἤττον σπουδαίας. Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουσι πλέον πόλεις δόλοκληραι ἐκχωσθεῖσαι ἀπὸ τὴν κόνιν τοῦ ἡραιστείου, ὅπως ἀποκαλύψωσι τὰ ἀπόκρυφα τῆς ἀρχαιότητος· τὴν οἰκίαν τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ, τοὺς χαραχθέντας δρόμους ἐκ τῶν ἀρμάτων, τὴν ὁδὸν τῶν τάφων, τὰ κεθάστα ταῦτα τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς τῶν ἀρχαίων, διαδέχονται θέσεις πλήρεις μνημείων τῆς λατρείας τῶν, καὶ ἤδη ἀγιασθέντων ἐκ τῆς ἐποχῆς τῶν διὰ τῶν παρὰ τὸν τοῦ παρελθόντος καὶ διὰ τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ μέλλοντος.

Ἀφοῦ παρατηρήσῃ ἐκ τῆς ἄκρας τοῦ Παισιλίου τοὺς ναὺς τῆς Ἀφροδίτης Εὐπλοίας, προστατρίας τῶν ναυτικῶν, ὁ περιήγητὴς ἐπιβιβάζεται ἐπὶ τῆς παρακτίου χώρας (plage), ἐνθα κατέβη ὁ Αἰνείας. Διατρέχει τὰς Φλεγρείους πεδιάδας, καὶ ἀποδιβάσεται πρὸς τὸ Ἄδερνον, ἐπισκεπτόμενος τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ σπήλαιον τῆς Σιδύλλης. Εὐθύς δὲ γυμνὸν ἑδάφος, τὸ βρυχώμενον καὶ κἀκνίζον ἄλλοτε ὑποκάτωθεν τῶν ποδῶν του, ἀναπτύσσει ἤδη τὴν ζωηροτέραν χλοερότητα. Τὰ Ἡλύσια Πεδία ἐκτείνονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του· ἐδῶ περιορίζεται ἡ παραθαλάσσιος καλλιέργεια τοῦ κόλπου· ἀλλ' εἰσέτι ἡ δευτέρα ἡμέρα δὲν ἐταλείωσεν· τῷ μένει ἀκόμη νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς νήσους τῆς Ἰσχίας, τῆς Νησιδας, καὶ τῆς Προκίδας. Περὶ τῆς πρώτης τῶν ὑποίων πρόκειται ἤδη.

Ἡ νῆσος αὕτη, ἣν οἱ ἀρχαῖοι ἀπεκάλουν Αἰναρίαν, δὲν ἦτο περίφημος παρ' αὐτοῖς δι' ἄλλο, παρὰ διὰ τὰ θερμὰ της ὕδατα, ὧν ἡ ἐστὶς Ἀττιλία Μεττέλα, ὑπέστη τὴν σωτήριον ἐπιβρόχην.

Τὰ ὕδατα ταῦτα, ἐν μέρει ἀπορροφηθέντα μετὰ τὸν σεισμόν τῆς γῆς τοῦ 1828, δὲν ἀποτελοῦν μόνον τὴν λαμπρότητα τῆς Ἰσχίας.

Χωρίζομένη ἐκ τῆς παραλίας δι' αὐλάκος, δύο λευγῶν τὸ πλάτος, ἡ μικρὰ αὕτη νῆσος παρουσιάζει ἐν τῷ μικρῷ διαστήματι τὴν συγκέντρωσιν τῶν καλλωνῶν ἀπάντων τῶν ἀντικειμένων, ὅσα στολίζουν τὸν κόλπον τῆς Νεαπόλεως.

Οἱ κάτοικοι, οἵτινες συμποσοῦνται εἰς 24,000 ψυχὰς, διζυμένους εἰς πολλὰ χωρία, ὧν τὰ κυριώτερα εἰναι τὸ Καζαμισσίλον, ἡ Φορία, ἡ Πάνζα, τὸ Βαράνον, ἡ Φοντάνα, καὶ τέλος ἡ Ἰσχία, πρωτεύουσα τῆς νήσου, ἣν ὑπερασπίζει φρούριον μεγαλοπρεπές.

Τῆς Ἰσχίας θεμελιώται ὁ πῦρξεν, κατὰ τὸν Στράβωνα καὶ τὸν Πλίνιον, Καληδόνιος τῆς Εὐβοίας ὑπετάγη δὲ ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, τῶν Ῥωμαίων, τῶν Γόθων, τῶν Λομβάρδων καὶ τῶν Νορμάνδων.

Ἐκτὸς τῆς συγῆς κατακτήσεώς της καὶ ἀνακτῆσεως ἐν καιρῷ τῶν πολυχρονίων πολέμων τοῦ Βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, ἡ Ἰσχία ὑπῆρξε τὸ καταφύγιον τῶν ἀφρικανῶν πειρατῶν.

Ὅτε ὁ μαρκεσίος δ' Ἑλλάδος ἐδιόκει τὴν Ἰσχίαν, ὁ πειρατὴς Ἀριδάν-Βαρβαρούσης, μένεα πνέων κατὰ

τοῦ ἀγρόπνου αὐτοῦ ἀρχηγοῦ, ὅστις ἐπροξένησε τόσους θλέθρους εἰς τοὺς Τούρκους, ἐπέδραμεν ἐκ τοῦ μέρους τῆς Φορίας, καὶ ἐλεηλάτησε τὸ πολίχινον τοῦτο, καθὼς καὶ τὴν Πάνζαν, τὸ Βαράνον καὶ ἅπαντα τὰ χωρία, τὰ μέχρι τῶν θυρῶν τοῦ φρουρίου εὐρισκόμενα, αἰχμαλωτεύσας τέσσαρας χιλιάδας νησιώτας, οἵτινες ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα.

Ἀλλὰ τὰ δαίνα τοῦ πολέμου, ἐνούμενα μὲ τὰς φυσικὰς τοῦ τόπου συμφοράς, τὰς κατερημωσάσας συγχρότατα τὴν Ἰσχίαν, δὲν ἔχουν ποσῶς ὀλιγοστεύσει τὸν πληθυσμόν τῆς νήσου ταύτης, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι φαίνονται ὅτι συμμετέχουν τῆς γονιμότητος τῆς γῆς τῶν.

Ἀποδιβαζόμενος εἰς τὸ παράλιον τῆς Ἰσχίας, ὁ περιήγητὴς βλέπει ἐκυτὸν περικυκλούμενον, στενωχωρούμενον ἀπὸ πλήθος πολυάριθμον ὄνων, ὅχι ὀλιγότερον ὀχληρῶν τῶν δηλατῶν, τοὺς ὁποίους, διὰ τὴν ἀποφύγη τῆς ἐκλέγει· ἵππον, ὃν τὸ πλήθος ἀποσυρόμενον ἀρίνει ἐλευθέρων.

Δύναται τότε, εἰς μικράν τινα διάστασιν ἀπὸ τῆς πόλεως ν' ἀποπέμψῃ τὸν ἀνωφελεῖ καὶ ἐνοχλητικὸν ξαναγόν καὶ νὰ προχωρήσῃ ἄνευ ὁδηγοῦ εἰς τὰ ἐνδον τῆς νήσου.

Ῥαῖα τέκνα ἡμίγυμνα, γυναικες πολλῆς καλλονῆς, παρὰ τῶς ἀλλ' ἐγενεῶς ἐνδεδμεναι, φέρουσαι ὕδρας, ὧν τὸ σχῆμα διετήρησε τὴν ἀρχαίαν τῶν χάριν, θὰ διευθύνωσι τὸν δρόμον του εἰς λαβύρινθον ἀτραπῶν ἐσκιασμένων μὲ δένδρα σπάνια καὶ παραφυτεμείων μὲ μύρτα καὶ ἀλὴν.

Ἐὰν ὁ κύσιον τὸν ἀναγκάσῃ νὰ σταματήσῃ παρὰ τι πτωχικὸν οἶκημα, μεγάλως θὰ ἐκπλαγῇ, εὐρίσκων σερβέτια καὶ κρυσταλλωμένα ποτὰ εἰς τὰ ἐνδιατήματα ταῦτα, τὰ στεροῦμένα καὶ αὐτῶν τῶν ἀπλουστέρων προϊόντων τῆς βιομηχανίας.

Τὰ πλοῦσια ταῦτα τραγῆματα κατασκευάζονται, χάρις εἰς τὰς χιόνας, αἵτινες διατηροῦνται καθ' ὅλον τὸ θέρος εἰς τὰς βαθείας φαράγγας τῆς Ἐπομῆς, ὑψαισίου ἡρεμούντος, ὅπερ καίτοι ἐν τῷ κέντρῳ τῆς νήσου, καὶ τὸ ὅποιον οἱ ξένοι δὲν λείπουν νὰ ἐπισκεφθῶσιν.

Ἡ τελευταία ἐκρηγῆς τῆς Ἐπομῆς συνέβη τῷ 1302· αἱ κατωφέρειαι καὶ οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους εἶναι ἔκτοτε ἐπικεκαλυμμένοι μὲ ἕδαφος γονιμώτατον, τὸ ὅποιον καθεκάσθην ἀναπτύσσεται ἐπὶ τῆς πεπηγμένης λάδας.

Ἡ διὰ μέσου τοῦ Βιράνου καὶ τῆς Φοντάνας ὁδός, ἡ φερούσα εἰς τὴν μὲν τῷ Ἁγίῳ Νικολάου, καὶ μὲν τῇ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἡραιστείου, παρουσιάζει ἐν τῷ ἀρκτῷ συντόμῳ πορθμοῦ, θέας, τῶν ὁποίων ὁ χαρμηλὸς μεγαλύνεται εἰς ἕκαστον βῆμα.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μίαν μόνην ἀτραπὸν ἔρπει ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ δεινροσκεποῦς ὄρους, δικαιολογούσα πᾶν ὅ,τι εὐγενὲς καὶ ἀρετὴς διὰ τοῦ βουκολικοῦ ποιήματος ἐξυμνήσαν οἱ ἀρχαῖοι, καὶ πᾶν ὅ,τι χαρίεν, διὰ τοῦ εἰδύλλου ὠνευροπώλησαν οἱ νεώτεροι, ὁ Βιργίλιος, λέγων, καὶ ὁ Γέσσνερ, ὁ Πουσσίνος καὶ ὁ Βαττώ. Ὅπως, ὠραῖαι ὡς τὰ ἄνθη, κρέμονται ἐπὶ τῶν πηγῶν τῶν θερμῶν ὑδάτων, ἅτινα ἐξατμίζονται ὑπὸ τὴν ὁροσερὰν καὶ σκιάσαν αὐτὴν ἀτμοσφαῖραν.

Ἀκολουθῶς τὸ Ῥωμαϊκὸν ὕδραγωγεῖον, τὸ εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἰσχίας φέρον τὰ ὕδατα τῆς Ἀβουκέτης, ῥίπτει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς βράχου ἐπὶ τοῦ ἄλλου τὰ ὑψηλά του τόξα. ἐρυθρῶδη καὶ λαμβάνοντα θλας τὰς ποικιλίας τῆς μεγάλῃς οἰκογενείας τῶν κακτῶν.

Τελοσπάντων, μετὰ τὴν Φοντάναν, ἡ χλοερότης

γίνεται σπανιωτέρα, ἡ λάβα διαπερᾶ τοὺς λειμῶνας, μετ' ὀλίγον ἐξαλειφόμενους ἀπὸ τὴν ὄρασιν. Μεγάλοι βράχοι ἐμποδίζουσι τὴν θέαν τῶν δρόμων, ἢ τὴν διευθύνουσι πλαγίως· θερμοὶ δὲ ἀτμοὶ ὑπεκφεύγουσιν ἐκ τῶν ῥηγμάτων τοῦ ἐδάφους.

Εἰς τὸ ὅρος τοῦ Βίκου ἡ λάβα εἶναι ὅλως ἀνωρυμένη, ὁ ποὺς καυστικὸν μόνον γεάνθρακα πατεῖ, οὐδὲν δένδρον σκιαζει· τὸ μεταλλικὸν αὐτὸ ἔδαφος, τὸ στίλβον εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ἐρχεται τις τελευταῖον εἰς τὸν πρὸ πεντακοσίων καὶ ἑπτά πλέον ἀποσβεσθέντα κρατῆρα, ὅστις ἡμιπληρωθεὶς ὡς ἐκ τῶν τελευταίων σπαραγμῶν τῆς τελευταίας ἐκρήξεως, σχηματίζει, μετὰ καὶ ἄλλων δώδεκα ἡφαιστείων περικυκλούντων, ὁροπέδιον, οὐτινος ἡ μονοειδὴς θέα δὲν ἐπισύρει τὴν προσοχὴν, εἰμὴ διὰ τὸ παράξενον αὐτῆς.

Ἐκ τῆς ὑψωμένης αὐτῆς ὑπεράνω τῆς θαλάσσης τριακοσίου πόδας θέσεως, ἡ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως ἀποψὺς περιλαμβάνεται ἅπασα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπὸ τοῦ ἀκροτηρίου τῆς Σορρέντης μέχρι τοῦ ὄρους τοῦ Σιρκείου· τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ διαφάνεια καὶ ἡ ἐλαστικότητα τῆς ἀτμοσφαίρας εἰς τὰ εὐτυχῆ ταῦτα κλίματα, ὥστε οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἀντικείμενον μένει ἀθεώρητον ἐντὸς τοῦ εὐρέος αὐτοῦ πανοράματος, καὶ ὁ ἐλάχιστος θόρυβος αὐτὸς τῆς κοιλάδος ἀναβαίνει μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ ἡφαιστείου.

Π. Η.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΑΘΩΟΤΗΣ.

Ἡ καλουμένη *Εὐτυχὴς νῆτος* σπανίως ὑπὸ τινων μόνον ἀσημάτων ἀνθρώπων ἐπισκέπτετο, ἂν καὶ πολὺ ἦσαν τὰ ἐξ αὐτῆς προερχόμενα ὀρέλη. Ὁ ἀὴρ αὐτῆς εἶναι καθαρὸς καὶ γαλήνιος, αἱ δὲ ὥραι τοῦ ἔτους δὲν ὑπόκεινται εἰς τὰς μεταβολὰς ἐκείνας, τὰς ὁποίας δοκιμαζόμεν εἰς τὸ ἡμέτερον ἡμισφαίριον. Ποτὲ ἡ ἐπιφάνεια τῶν διαγῶν αὐτῆς ὕδατων ὑπ' ἄλλου τινος ἀνέμου δὲν ταρασσεται, εἰμὶ ὑπὸ τῆς γλυκειᾶς τοῦ ζεφύρου πνοῆς. Ποτὲ αἱ καρδίαι τῶν εὐτυχῶν κατοίκων τοῦ θερνοῦ τούτου τόπου δὲν πάσχουσιν ὑπὸ τῶν ταραχῶν, οἵτινες ἐγείρονται ἐκ τῆς ὀρμῆς τῶν ἀχαλινῶτων παθῶν.

Ἡ Ἀθωότης, τὸ ἐξοχον τοῦτο χαρακτηριστικὸν τῆς θερπνῆς ταύτης νήτου, δὲν ἔχει ἔδραν ἄλλην, εἰμὴ τὰς ψυχὰς τῶν ὑπάρχων αὐτῆς, οἵτινες ἀγαπῶσι τὴν ἐξουσίαν τῆς, καὶ γνωρίζουσιν, ὅτι δὲν μένει ποσὶς εὐχαριστημένη πρὸς ἐκείνους, οἵτινες δὲν φαίνονται πιστοὶ εἰς αὐτήν. Ἐκεῖ ἡ χαρίεσσα Ἀραβέλλα διῆγε τὰ νεανικά αὐτῆς ἔτη ἐν ἄκρᾳ ἀθωότητι καὶ ἀνεξαρτησίᾳ, ὅταν ἡ εἰμαρμένη ἀποφασίσασα νὰ σεβασθῇ τὴν τύχην τῆς νέας παρθένου, ἐδηλοποίησε πρὸς μεγίστην θλίψιν τῆς Ἀθωότητος, ὅτι ἡ νέα Ἀραβέλλα πρέπει νὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὴν Κυθηρίαν, καὶ ν' ἀφῇ καθ' ὁλοκληρίαν ἀνεξάρτητος.

— Ἀπὸ τὴν πρὸς σὲ ἀφωτισώσιν τῆς, ἐξηκολούθησε λέγουσα πρὸς τὴν βασιλίσσαν ἡ Εἰμαρμένη, θέλει προκύβει ἡ εὐτυχία ἢ δυστυχία τῆς.

Ἡ Ἀθωότης ἠρθάνθη μεγάλην θλίψιν, ἀλλ' αἱ ἀποφάσεις τῶν μοιρῶν εἶπιν ἀμετάτρεπτοι. Μόλον τοῦτο ἐπειδὴ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποφάσεως ταύτης δὲν προσδιωρίζοντο ὅποια ἦσαν, ἡ Ἀθωότης ἔσπεξε νὰ συνοδεύσῃ τὴν μαθήτριάν της εἰς χώραν ἀγνωστον αὐτῇ, καὶ νὰ τὴν προστατεύῃ, ἐὰν ἦτο δυνατόν, κατὰ παντὸς κινδύνου, εἰς ὃν αὕτη ἠδύνατο νὰ ἐκτεθῇ.

Ἡ Ἀραβέλλα θαρρόντα εἰς τὴν Ἀθωότητα, εἰς τῆς ὁποίας τὰς ἐμπνεύσεις ἐντελῶς ἕως τότε ἐπέθετο, παρήτησε τὴν Εὐτυχὴ νῆτον ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιλογίας. Μόλις δ' εἶχον πλησιάσει τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσης, τῆς ὁποίας ἡ ἐπιφάνεια ἐφαίνετο μὲν γολήνιος, ἀλλ' ὅμως ἦτο περιώνυμος διὰ τὰ ἐπ' αὐτὴν ναυάγια, καὶ εὐθὺς ῥωμαλαῖοί τινες ναῦται ταῖς ἐπρότεινον νὰ τὰς μεταφέρωσιν. Ἐπιθυμίαν, περιέργειαν καὶ υπερβολικὴν εὐχαρίστησιν ἐδείκνυν ὁ ἀρχηγὸς τῶν υπερηφάνων τούτων ναυτῶν νὰ μαθῇ, διατί τοσοῦτο ἐπιβάται προσεναλουν τὴν Ἀραβέλλαν νὰ συμπλεύσῃ μετ' αὐτῶν. Σειδᾶσμός τις γέρων, δνόματι Δύτης, τοῦ ὁποίου ἡ λέμβος ἦτο μικρὰ καὶ ἀκαλλώπιστος, προσέφερεν ἐπίσης τὰς ἐκδουλεύσεις του· ἡ δ' Ἀθωότης μὴ φροντίζουσα περὶ τῆς μικρότητος, τοῦ μεγέθους, ἢ τοῦ ἀκαλλωπίστου τοῦ πλοιαρίου αὐτοῦ, δὲν ἐδίστασε νὰ ἐπιβῇ ἐπ' αὐτοῦ μεθ' ὅλης τῆς συνοδίας τῆς.

— Δὲν θὰ μετανόησες, ὅτι μοὶ ἐπρότιμης, ἀπεκρίθη ὁ γηραιός. Γνωρίζω ὅλας τὰς ὑφύλους, τὰς περικυκλούσας τὴν Κυθηρίαν, καὶ οὐδεὶς, ἐμὲ ἐκλέξας νὰ τὸν ὀδηγῶ, ἔπαθε ποτε κάμμιαν δυστυχίαν.

— Διατί λοιπὸν τὸ πλοῖόν σου εἶναι τοσοῦτον μικρόν; τῷ παρετήρησεν ἡ Ἀραβέλλα· μεθ' δυσκολίαν, ὡς βλέπεις, μᾶς χωρεῖ.

— Καὶ ὅμως εἶναι κατὰ πολὺ μέγα, ἀπεκρίθη ὁ γέρων. Βλέπων τοὺς ὀλίγους ἐπιβάτας, οἵτινες μετ' ἐκλέγουσιν ὡς ὀδηγόν τω, οὐδέποτε εἶδα τὴν λέμβον μου τόσον πλήρη, ὅσον παρατηρῶ αὐτὴν σήμερον. Ἐνῷ ὁ γέρων ὠμίλει τοιοῦτοτρόπως, τὸ πλοῖαριον ἡσύχως πρὸς τὴν νῆτον προσέπλεεν, ἀκολουθούμενον ὑπὸ τῶν υπερηφάνων καὶ ὠραίων ἐκείνων πλοίων, τὰ ὁποῖα ἡ Ἀραβέλλα ἠθέλε προτιμᾶται, ἐὰν ἡ Ἀθωότης δὲν ἐπειθεν αὐτὴν νὰ χαρισθῇ πρὸς τὸν Δύτην. Ἠρχισεν ὁμως μετ' ὀλίγου νὰ συναισθάνηται ποῖα βάσανα ἔδωκεν ἀφορμὴν ἡ εὐπειθεῖα τῆς νὰ ὑποφέρει· διότι τὰ πάθη τῆς ζηλοτυπίας, τῆς υποφίας καὶ τῆς δυσανεκτικῆς ἠρχισαν νὰ γίνωνται λυστάδι, καὶ ἐνῷ ἡ μικρὰ λέμβος ἐπλησίαζε πρὸς τὸ παράλιον, τὰ ἑτέρα πλοῖαρια μετὰ μάταιον ἀγῶνα ἐναντίον τῶν ἰσχυρῶν κυμάτων κατεσυντρίβησαν. Τινὲς τῶν ἐπιβατῶν ἐπνίγησαν, ὅσοι δὲ δίσωσαν τὴν ζωὴν των, ἀπώλεσαν πάντα τὰ ἐπὶ τῶν πλοίων πράγματα των. Ἡ ἀκτὴ ἀντήχει ἐκ τῆς οἰμωγῆς τῶν ναυαγησάντων, θρηνοῦντων, τῶν μὲν τὴν ἀπώλειαν, τῶν ἐπίπλων των, τῶν δὲ τὴν δυσφημίαν τοῦ χαρακτηρῶς των, καὶ ἄλλων παραπεμπμένων, ὅτι ἐβλάσθη ἡ ὑγεία των, καὶ ἐχειροτέρευσεν ἡ κατάστασις των.

Ἡ Ἀθωότης συμπάθειαν αἰσθανομένη πρὸς τοὺς δυστυχεῖς πάσχοντας, τοὺς ὁποίους ἀπὸ καρδίας ὤκτειρεν, ἐλησμόνησε τὴν προσφιλεστάτην αὐτῆς μα-